

**УГКЦ – єпископи, священники та вірні в Галичині,
які страждали за віру, служили Богу і Україні та стали для нас взірцем**

1. Бабій о.Володимир (20.7.1888-19.9.1947) н. у с.Задністр'яни Самбірського р-ну. Свячення 23.4.1913. Дружина Леся Твардієвич, донька о.Юліяна, мали 5 синів. Служив у с.Лоп'янка Калуського р-ну, а з 1923 парох с.Вербівка. Був ревним священником, наділений організаційним хистом і належав до Українського педагогічного товариства. З 1938 парох м.Пустомити і с.Лісневичі біля Львова. Арешт 1941-47 московською владою і заслання в Красноярський край разом з дружиною і синами Тарасом, Юрієм і Олександром. У 1944 найстарший син Юліан був вбитий поляками, а о.Володимир помер на чужині. У 1958, 60 дружина і сини були звільнені зі спецпоселення.

2. Баслядинський о.Стефан (1907-?) Свячення 1934. Служив у м.Перемишляни 1934-37, Львів 1937-41, Словіта. Не перейшов до московської релігії, тому арешт 1947 і заслання в Караганду. Додому повернувся через 10 років. Належав до підпільної Церкви. Вдень працював на фермі, пас корів, а вечорами хрестив дітей, давав шлюби і відправляв парастаси за померлих. Перед смертю залишив заповіт, щоб його похоронив тільки греко-католицький священник.

3. Белей о.Василь (1896-17.1.1964) свячення 1929, ректор Малої семінарії у Львові, служив у Соборі св.Юра. Арешт московською владою після війни і тюрма 10 р. Помер у Львові.

4. Берест о.Роман-Мар'ян (20.9.1897-14.4.1941) н. у Львові, де закінчив університету. Свячення 1920, служив у с.Бишки Козівського р-ну, а з 1934 у с.Полоничі Золочівського р-ну. Арешт 1940 московською владою і тюрма у Львові, де його розстріляли комуністи. Через місяць його дружину Ірину, доньок Лесю і Марту вивезли до Сибіру.

5. Білецький о.Андрій (15.6.1847-19.5.1926) н. у Стрию. Семінарія – Відень, свячення 1872. Майже півстоліття з 1878 був парохом Собору св.Юра у Львові, прелат Папи Лева XIII. Тричі керував Львівською архієпархією. Усе своє майно заповів сиротам, а бібліотеку записав на УБНТ.

6. Білінський о.Богдан (11.10.1929-20.10.2011) н. у Львові, 4 роки навчався у Львівському університеті, звідки його вигнали через релігійні переконання. Свячення на диякона 1974, а на священника 22.12.1978 – єп.В.Стернюк. Маючи дві доньки, служив у підпільній Церкві, викладав моральне богослов'я і догматику для майбутніх священників. Мав світлий розум, велику покору, доброту і для всіх був взірцем.

7. Білінський о.Василь (4.5.1909-27.8.1989) син священника н. у с.Рукомиш Бучацького р-ну. Семінарія – Франківськ, свячення 1935 – блж.Г.Хомишин. Служив у с.Мушкатівка Борщівського р-ну. Арешт 1952-58 московською владою і концтабір у Караганді. Після звільнення жив у с.Любешка, згодом у с.Прибин Перемишлянського р-ну Львівської обл. Активно служив у підпільній Церкві. Знову арешт 1974 і тюрма на Дніпропетровщині. Звільнений через рік за амністією. Похований у с.Прибин.

8. Більо о.Петро (26.6.1914-22.6.2001) н. у с.Княжпіль Старосамбірського р-ну. Семінарія – Луцьк, педучилище – Самбір і вчителював по селах. Свячення 1951 в

рпц і був на парафії с.Подільці Самбірського р-ну. Через тиск влади у 1955 покинув парафію і оселився в м.Хирів. Служив у підпіллі УГКЦ. В 1957 з благословення блж.М.Чарнецького згуртував навколо себе побожних дівчат, спільно з сестрою Михайлою-Марією Крентою, і утворив ЗС Пресвятої Євхаристії. На час виходу з підпілля їх було 28. Також о.Петро був активний учасник відродження УГКЦ на Старосамбірщині.

9. Блозовський о.Михайло (3.8.1902-2.4.1949) н. у с.Заріччя біля Золочева. Служба в УСС, УГА. В 1930-32 духівник Малої семінарії у Львові. Арешт 1939 польською владою за українізацію прізвищ при складанні метрик. З 1941-43 парох у с.Красне біля Львова, а з 1943-45 в с.Сможе Сколівського р-ну. Після заборони був капеланом УПА. Загинув біля с.Погар разом з іншими повстанцями від рук московських катів.

10. Богонюк о.д-р.Василь (6.2.1894-21.5.1960) н. у с.Зозулі біля Золочева. Семінарія – Львів, свячення 1923 – єп.Й.Боцян. Служив у с.Глиняни, а в 1926-33 – вчитель релігії у м.Скалат. У 1931 закінчив Львівський університет. З 1941-44 шкільний катехит у Львові. Арешт 1949-56 московською владою разом з дружиною московською владою і концтабір у Мордовії. Після звільнення повернувся у Винники біля Львова і служив у підпільній Церкві.

11. Боднар о.Олексій (1889-30.6.1941) н. у с.Торгів біля Помор'ян на Золочівщині. Семінарія – Львів, свячення 1916. Служив у с.Дунаїв, а з 1921 парох с.Борщів, замінивши адміністратора о.Омеяна Ковча. У 1938 Митр.А.Шептицький призначив о.Олексія куратором освіти Перемишлянського д-ту. Арешт московською владою і тюрма в Перемишлянах, де його розстріляли. На тілі отця був вирізаний хрест і посипаний сіллю. В останню дорогу свого приятеля і сусіда відправляв також і о.Ковч.

12. Божейко о.Роман (1908-1939) н. у с.Надітичі Миколаївського р-ну. Місцеве населення 15.9.1939 повстало проти польської окупації, в якому жандарми отримали поразку. Від люті вони викликали підкріплення та оточили українців. Люди боролися, але жандарми з великими жертвами захопили село. Директор школи Микола Світий та о.Роман Божейко з людьми заховалися в храмі. Поляки забрали обох, закували в кайдани, повели в с.Пісочна і там розстріляли.

13. Бохняк Євстахія (24.1.1903-1.4.1974) н. у м.Шептицький. Лежача від 1925, укрита стигми від 1928, а стигматичні рани з 1934. Мала найбагатші містичні обдарування порівняно з усіма іншими українськими та багатьма західними стигматиками. Від 8.6.1937 до кінця життя не їла і не пила, а тільки приймала Святе Причастя, однак не втрачала на вазі. Страждала і молилася заради порятунку України. Похована на Янівському кладовищі у Львові, 55 поле.

14. Боцян єп.Йосиф (10.3.1879-21.11.1926) н. у м.Буськ, семінарія – Львів, Інсбрук. Свячення 21.8.1904, служив у В.Любіні. З 1909 ректор Львівської семінарії. Боровся з москвофільством та провадив українізацію Галичини. Був сповідником Митр.Андрея. Арешт 1914-17 московською владою і заслання до Сибіру, але перед тим Шептицький встиг його висвятити на єп.Луцького 21.9.1914, у Києві, в готелі «Континенталь». Однак, через спротив польської влади, єп.Йосиф не зміг вступити у свої обов'язки. Владика Йосиф висвятив на священника Василя Величковського 9.10.1925. Митр.Андрей особисто хоронив єп.Боцяна на Янівському цвинтарі, поле №7

15. Бочарський о.Остап (1902-11.4.1987) н. у с.Баличі Мостиського р-ну. Закінчив регентський відділ семінарії у Перемишлі. Арешт 1948-63 московською владою. Свячення у мордовському концтаборі 1960 – Патр.Й.Сліпий. Після звільнення жив у Зимній Воді, мав 5 доньок і належав до підпільної Церкви.

16. Бутринський о.Михайло (7.3.1877-27.7.1963) служив у с.Залісці, а з 1944 у селах Панівці та Нем'яч Підкамінецького д-ту. Після заборони жив у м.Миколаїв Львівської області та служив у підпільній Церкві.

17. Бучацький о.Антон (2.2.1913-9.7.1987) н. у с.Свірж Перемишлянського р-ну в родині, де було 12 дітей. Навчання – ЛБА, свячення 1938 – Митр.А.Шептицький. Дружина Олена Кисілевська, донька о.Петра, мали двоє дітей. Служив у с.Помонята біля Рогатина. Був ревним священником і активним просвітницьким діячем. Арешт 1949-56 московською владою і концтабір у Караганді. Хоч працював у шахті, однак і там рятував людські душі. Після звільнення жив у Ходорові і активно служив у підпільній Церкві. Безбожна влада постійно його переслідувала, пережив смерть доньки, дружини і внучки. Та це не зламало його віру і він далі продовжував відправляти Богослужіння. Комуністи побили о.Антон за те, що любив Бога і Україну, внаслідок чого він помер. Похований у Ходорові.

18. Бучинський о.Йосиф (5.9.1891-1941) н. у с.Застав'є біля Тернополя. Семінарія – Львів. Свячення 1917. Служив у с.Мишковичі Тернопільського р-ну і мав 8 дітей. Арешт 9.9.1940 московською владою, разом з дітьми Степаном, Юрієм, Марією і тюрма у Львові, де о.Йосиф рятував людські душі до червня 1941. Комуністи його розстріляли, а дочку Любу і сина Богдана засудили на 25 р.

19. Василів о.Степан (15.7.1888-3.9.1968) служив у Львові в храмі Успення Богородиці. Арешт 1946 московською владою. У 50-х роках повернувся до с.Великі Підліски Кам'яно-Бузького р-ну і служив у підпільній Церкві.

20. Васьків о.Олексій (30.11.1943-21.7.2016) н. у с.Подільці Самбірського р-ну. В 1978-83 навчався у підпільній семінарії. Свячення 9.5.1983 – єп.В.Стернюк. Активно служив Богові та Україні в умовах гонінь і переслідувань, маючи 4 дітей. Упродовж життя о.Олексій ніс важкий хрест, але незважаючи на обставини у 2003 довершив будівництво величавого храму Вознесіння Господнього на Левандівці у Львові.

21. Вірчак о.Василь (1899-1953) н. у с.Поморяни Золочівського р-ну. Семінарія – Львів. Служив у с.Березина Миколаївського р-ну. Арешт 1950-53 московською владою. Помер від інфаркту, внаслідок тяжкої праці у Хабаровському краї.

22. Возняк о.Михайло (3.9.1918-19.6.2000) н. в с.Більче біля Миколаєва. Працював вчителем у с.Липиці Миколаївський р-ну. Маючи 4 дітей, був вигнаний з посади за те, що відмовився відректися від релігії та зняти вдома ікони. Свячення 1968 – блж.В.Величковський. Служив у підпільній Церкві, був важко побитий поліцією в Самборі, в Рудках і це дуже підірвало його здоров'я.

23. Волошин (Зварич) Євгенія (27.4.1930-25.11.1993) н. у с.П'ятниця біля Добромилля. З чоловіком Василем народили 6 дітей. Перша дитина померла, бо комуністи часто викликали Євгенію на допити за любов до Бога і України. Арешт 1949-57 московською владою, злочинці не дали навіть поховати дитину. Вивезли її в Сибір, а чоловік добровільно поїхав з нею. Жили в землянці, люди вимирали через голод і сильні морози. Євгенія дала обітницю, що як Господь допоможе їм повернутися додому, то віддасть дитину на служіння Богові. Так і сталося, вони

повернулися на рідну землю і брали активну участь у підпільній Церкві. Син Михайло став єромонахом і тричі підряд був Протоігуменом ЧНІ, а син Богдан теж священник і має 7 дітей.

24. Габрусевич о.Северин (22.10.1868-30.1.1955) син священника н. у м.Підгайці Бережанського р-ну. Семінарія – Львів, свячення 1892. Дружина Стефанія донька о.Богачевського, мали 8 дітей. Служив у с.Годів Зборівського р-ну, а з 1924 у с.Вільховець біля Бібрки. Арешт 1949-55 московською владою і заслання разом з доньками Надією і Стефанією до м.Шимановськ Амурської обл. Сини Антін, Михайло, Іван і Володимир віддали життя за волю України. Пані Стефанія похована у с.Вільховець, а о.Северин помер на чужині.

25. Галій о.Василь (29.10.1907-23.3.1997) н. у с.Боків на Тернопільщині. Арешт 1930 польською владою під час пацифікації 1930-34 (утихомирення українського населення Галичини), пережив тортури. Навчання – ЛБА, свячення 1937. Дружина Ольга Каблак, донька о.Петра, вчителька, медсестра. Служив у м.Городок Львівської обл. Був ревним священником і активним громадським діячем. Арешт 1953-56 і концтабір в Сибіру, де важко працював у золотих копальнях. Повернувся до Городка, працював у камінному кар'єрі, активно служив у підпільній Церкві. Комуністи постійно переслідували о.Василя і знищили йому здоров'я. З 1984 важка хвороба прикувала його до ліжка, але збулася мрія його життя – дожив до вільної України. Похований у Городку.

26. Галянт о.д-р.Микола (28.11.1875-17.09.1945) н. у с.Кути Золочівського р-ну. Свячення 23.9.1900 – Митр.А.Шептицький. Арешт 1922 польською владою. Служив у Соборі св.Юра і був канцлером Львівської Митрополії, суддею. Допомігав Шептицькому переховувати юдеїв. Арешт 1945 московською владою і відважно казав до комуністів, що наша Церква маленька, але ви через неї впадете. Загинув від тортур під час слідства.

27. Герилюк-Купчинський о.Петро-Йосафат (24.9.1922-4.10.2007) н. у Кракові, закінчив Інститут василіян в Бучачі 1938, школу тропічної медицини в Бельгії 1942, семінарію у Франківську 1945, знав багато мов. Арешт 1946-55 московською владою, пережив тортури і коцтабір у Караганді. Після звільнення жив і рятував людей від туберкульозу. Свячення 1957 – блж.М.Чарнецький. Служив підпільно, у 1968 повернувся в Україну. Жив у Яремче, Болехові, працював лікарем і належав до підпільної Церкви. За вільної України служив у Стебнику, де розгорнув велику душпастирську працю, перебудував храм Різдва Богородиці і в ньому похований.

28. Годунько о.Осип (23.9.1906-26.10.1991) н. в м.Ярослав у Надсянні. Закінчив ЛБА, свячення 1933 – блж.М.Будка. Служив у храмі св.Петра і Павла у Львові, займався молоддю і писав твори для просвітлення народу. Під час війни рятував юдеїв. Арешт 1945-53 московською владою, а після звільнення працював фельдшером і служив у підпільній Церкві. Похований на Личаківському кладовищі.

29. Горечко о.Михаїл (19.10.1903-14.1.1953) н. у с.Яксманичі біля Перемишля. Семінарія Перемишль. Свячення 30.3.1930 – блж.Й.Коциловський. Служив у с.Росохи біля Хирова. Арешт 1950 московською владою і в пересильному таборі у Бориславі тяжко захворів, дістав вибух крові. Серед голоду і холоду протягом кількох місяців етапований в Хабаровський край. Помер після того, як відправив Службу Божу у с.Джонка. На похороні було 12 священників.

- 30. Горникевич о.д-р.Мирон** (23.8.1886-21.4.1959) н. у Роздолі, семінарія – Львів, Інсбрук. Арешт 1914-17 московською владою і заслання до Сибіру. З 1923 парох храму св.Варвари у Відні, автор наукових статей з історії Церкви. Під час голодомору був секретарем допомогової акції кардинала Теодора Інніцера. За дорученням Митр.А.Шептицького від 1934 відповідав за архів ЗУНР, який у 1942 передав разом з архівом В.Липинського до Австрійського державного архіву. У 1945 о.Мирон зумів таємно літаком вивести мощі св.Йосафата з Відня до Риму.
- 31. Городецький о.Петро** (20.3.1926-30.5.1989) свячення 12.7.1967 – блж.В.Величковський. Арешт 1968 московською владою і 9 місяців у психіатричній лікарні Львова. Його били і давали шкідливі для здоров'я уколи. Служив у підпільній Церкві. В с.Любешки за Бібркою парафіяни поставили йому пам'ятник на знак вдячності за жертвну священничу працю.
- 32. Горчинський о.д-р.Омелян** (21.11.1888-27.7.1954) н. у Тернополі. Семінарія – Львів, Інсбрук. Свячення 1911, був на фронті капеланом і відзначений нагородою. Видатний проповідник служив у Львові в храмі Успіння, а з 1938-45 парох Собору св.Юра, обраний генеральним вікарієм. Арешт 1945 московською владою і тюрма у Воркуті, а загинув у мордовському концтаборі.
- 33. Грекович о.Антон** (м.Рогатин ? – 15.2.1618) парох Собору св.Софії в Києві. Замучений за те, що не відрікся Вселенської Церкви.
- 34. Гринчишин о.Іван** (10.1.1911-25.2.1993) н. у с.Бродки Миколаївського р-ну. Закінчив ЛБА та інститут ім.М.Лисенка, співав у Львівській опері. Свячення 28.9.1941 – блж.М.Чарнецький. Служив у с.Демня біля Миколаєва. Маючи трое дітей, відмовився виїхати на Захід перед московською окупацією. Комуністи заборонили йому служити, а тому виїхав до Львова і співав у хорі Оперного театру. Арешт 1949 московською владою і заслання у Забайкалля на довічний термін. У 1951 його дружину Софію з дітьми теж вивезли до Балея. У 1958 о.Іван з родиною повернувся до Дрогобича, де активно служив у підпільній Церкві.
- 35. Грицай о.Володимир** (22.12.1885-8.5.1976) н. у Львові, де закінчив університет і семінарію. Арешт 1919 польською владою. Свячення 10.12.1933, служив у Соборі св.Юра. Був капеланом і секретарем Митр.А.Шептицького, управителем митрополичих палат, згодом секретарем Патр.Й.Сліпого. Арешт 1946-52 московською владою, а після звільнення жив у Брюховичах і служив у підпільній Церкві.
- 36. Гуглевич о.Данило-Петро** (20.3.1910-19.2.1983) н. у с.Фащівка біля Підволочиська. Семінарія – Львів. Арешт 1950 московською владою і засуджений до 25 р. Дуже багато відправляв і сповідав у тюрмі, за що кидали його в бур. У 1956 повернувся до Львова і служив у підпільній Церкві.
- 37. Гуглевич о.Орест-Михайло** (17.11.1908-24.5.1996) н. у с.Фащівка біля Підволочиська. Семінарія – Львів. Служив у с.Хренів Милятинського д-ту. Арешт 1947-55 московською владою, а після звільнення змушений проживати в Житомирській області. У 1959 вдалося переїхати до Львова, де працював сторожем і активно служив у підпільній Церкві.
- 38. Данилевич о.Роман** (?-4.1943) н. в м.Броди. Семінарія – Луцьк, свячення 1938 – блж.М.Чарнецький. Служив у м.Костопіль Рівненської обл. Арешт німецькою владою 22.2.1943 за підозрою у співпраці з ОУН. Розстріляний у квітні в м.Рівне

разом з Серафимом Бачинським – директором гімназії та Василем Ющуком – редактором газети.

39. Дацишин о.Василь (1914-2007) арешт московською владою і концтабір в Сибіру 1955, а його мама була з родини Лиско.

40. Демчина о.Іван (17.6.1913-24.3.2004) народився у с.Тулиголови Мостиського р-ну. Семінарія – Перемишль, свячення 15.8.1959. Працював у бібліотеці Львівського університету. Служив у підпільній Церкві. В 1970-х душпастирював на Східній Україні, а після виходу з підпілля в с.Ортиничі Дрогобицького р-ну.

41. Демчук о.Володимир (4.3.1891-8.2.1971) н. у Тернополі. Семінарія – Перемишль, свячення 1917 – Митр.А.Шептицький. Служив у Брюховичах, а з 1919 капелан і санітар в УГА. Згодом у с.Побук Стрийського р-ну, де з дружиною організували «Просвіту» та «Союз Українок». В 1930-44 парох с.Галичани Городоцького р-ну. Був ревним священником і активним громадським діячем, тому в Городку його обрали старостою. Арешт 1944-55 московською владою і концтабори Казахстану, Воркути. Після звільнення відправлений в Кемеровську обл., де відбували покарання дружина і діти. В 1957 повернувся в Україну, жив в Брюховичах. Похований на Янівському кладовищі.

42. Денисенко о.Микита – духовний син блж.М.Чарнецького, який прийняв католицьку віру. Монах Почаївської Лаври вбитий московськими окупантами у с.Тутовичі біля Сарн.

43. Джула Наталя (21.5.1983-6.8.2005) н. у м.Золочів, навчалась у коледжі. У 2000 захворіла на рак. За неї молилась вся парафія і недуга відступила. В цей час її підтримував Т.Андрущишин. У 2004 вони повінчались. Під час вагітності хвороба відновила. Лікарі порадили аборт, однак Наталя відмовилась вбити дитину. Всю надію поклала на Бога і написала до Тараса: «Пильнуй себе і нашу дитину, люби її за нас двох». Народився Віталій 4 серпня, якого вона вже не побачила. В муках і терпіннях Наталя захистила життя своєї дитини.

44. Дольницький о.Ісидор (21.2.1830-22.3.1924) н. у с.Залізці Зборівського р-ну і був сином о.Івана, який помер від пощесті. Завдяки вітчиму о.Г.Рачинському поїхав до Риму вчитися. Свячення 13.4.1856, служив у Соборі св.Юра. З 1857 викладав у грецькій колегії в Римі, опанував 13 мов. З 1877 професор Львівської семінарії. Арешт 1914 австр. владою і концтабір Телергоф. Повернувся до Львова і писав служби на різні свята. Мав гарний вплив на семінаристів, помер в опінії святості.

45. Дубицький о.Андрій (1887-?) проживав у с.Славсько зі своїм зятем о.І.Янковським. У вересні 1944 разом з о.Іллею, з о.Й.Чубатим та сім'ями виїхали до Австрії. Не зміг повернутися до Галичини і 31.8.1945 блж.Т.Ромжа дав йому парохію в с.Смереково Великоберезнянського р-ну. Арешт 1948-50 московською владою і концтабір у Сибіру, де й помер.

46. Дурдела о.Омелян (28.11.1909-1941) н. в с.Вишнівчик Тереховлянського р-ну. Парох в с.Червоне біля Золочева. Арешт 25.7.1941 московською владою, а в липні знайшли замордоване тіло в тюрмі у Золочеві. На тілі о. Омеляна був вирізаний хрест.

47. Задворняк о.Петро (15.6.1882-21.2.1958) парох с.Деревляни, а після заборони служив у підпільній Церкві.

- 48. Заставний о.Василь** (26.4.1913-20.11.1987) служив у с.Добротвір. Маючи дружину і дітей, не перейшов до московської релігії, а тому був змушений покинути парафію і переїхати до Львова. Служив у підпільній Церкві.
- 49. Зафійовський о.Андріян** (3.3.1882-5.1.1973) син священника н. у с.Старі Петликівці Бучацького р-ну. Закінчив Львівський університет. Свячення 1907, служив у м.Броди. Був ревним священником і активним громадським діячем. Під час війни 1915-18 капелан на фронті. У 1944 німецька влада примусила його покинути Броди. Служив у Львові у Соборі св.Юра. Арешт 1946-56 московською владою, а після звільнення повернувся до Львова і служив у підпільній Церкві. Патр.Й.Сліпий призначив його Апостольським адміністратором Львівської Архиепархії. Це тривало до 1963, коли висвятили на єп.В.Величковського. Похований о.Андріян на Личаківському кладовищі.
- 50. Зеленюх о.Петро** (24.7.1933-6.6.2021) н. у с.Калинівка на Яворівщині, дуже гарно вишивав. Свячення 28.9.1962 – єп.Й.Федорик. Служив у підпільній Церкві, маючи 6 дітей. Був переслідуваний безбожною владою, великі штрафи, арешти по 15 діб, але зробив дуже багато для легалізації УГКЦ.
- 51. Землинський о.Микола** (18.9.1900-2.5.1962) н. у с.Лагодів Перемишлянського р-ну. Служба в УСС, захворів тифом, але вижив. Семінарія – Львів. Дружина Софія Ганас, донька о.Олексія, мали 9 дітей. Свячення 1927. Служив у с.Старий Яричів Кам'янка-Бузького р-ну. Був деканом та послом до Галицького сейму. Під час війни рятував молодих людей від вивозу до Німеччини, допомагав УПА. Арешт 1950-56 і мордовські концтабори. Там зустрівся з Патр.Й.Сліпим, якому колись вислав посилки. Повернувся до Львова і служив у підпільній Церкві. Похований на Личаківському кладовищі.
- 52. Зубрицький о.Севастиан-Людомил** (30.12.1896-29.9.1989) виріс у Тернополі, служба в УГА, семінарія – Львів. Свячення 5.4.1925 – єп.Й.Боцян. Парох с.Міжріччя біля Болехова. Тричі був арештований польською владою і не раз оштрафований за просвітницьку діяльність. Під час війни організував порятунок юдеїв. Арешт 1950-54 московською владою, відтак жив у Білорусії, а в 1957 повернувся до Львова. Служив у підпільній Церкві, викладав філософію, догматику та літургіку, приймав екзамени перед висвяченням.
- 53. Іздрик (Цебровська) Марія** (1906-8.7.1949) н. у с.Кути біля Олеська, де її батько о.Віктор був священником. Дружина о.Андрія у 1947 була вислана московською владою на Урал разом з п'ятьма неповнолітніми дітьми! Внаслідок тяжких умов життя і праці в шахті захворіла і передчасно померла.
- 54. Іздрик о.Андрій** (14.12.1901-20.7.1991) н. у с.Кути біля Олеська. У 1918 служба в УГА. Семінарія – Львів. Свячення 1928. Дружина Марія Цебровська, донька о.Віктора. Мали 5 дітей. Служив у м.Підкамінь. Був ревним священником і активним громадським діячем. Через погрози польської боївки змушений переїхати до Олеська. Арешт 1945-55 московською владою і концтабір у Воркуті, згодом спецпоселення. До Галичини повернувся у 1959 і працював у шахті с.Магерів. Згодом бухгалтером в Брюховичах і служив у підпільній Церкві. Там і похований.
- 55. Казановський о.Гавриїл** (22.4.1882-8.9.1973) парох с.Боратин Підкам'янецького д-ту. Після заборони служив у підпільній Церкві.
- 56. Каспришин о.Роман** (7.8.1937-4.10.2002) жив у Рудно біля Львова і виховав 11 дітей, всі мають вищу освіту. Свячення 12.7.1967 – блж.В.Величковський. У 70-х

роках о.Роман і о.Петро Городецький правили Службу Божу у с.Пиняни Самбірського р-ну. Поліція оточила храм, щоб арештувати отців. Однак українські жінки вчинили такий опір, що отцям вдалося втекти. Потім о.Романа арештували на три доби. У його хаті часто були обшуки. Декілька разів на рік о.Романа штрафували на великі суми. Переслідування знищили йому здоров'я, але 35 років служіння в таких умовах – це перемога добра над злом!

57. Керта о.Ксенофонт – духовний син блж.М.Чарнецького, який прийняв католицьку віру. Служив на парохії біля м.Ковель і загинув у московському концтаборі.

58. Кипріян о.Іван (27.10.1856-1924) н. у Сокалі. Семінарія – Перемишль, свячення 9.11.1883 – єп.І.Ступницький. Мав дружину Марію Геншель і доньку Марію. Служив у Немирові. Був капеланом УГА, сповідав хворих на тиф і хоронив їх. В 1920 був у концтаборі Ліберці в Чехословаччині. Знову арешт 1924 московською владою, пережив тортури. В тюрмі у Сибірі таємно відправляв Богослужіння і рятував дітей засуджених на смертну кару, щоб підтримати їх в останні хвилини життя. Загинув о.Іван разом з дітьми в огорожі під відкритим небом, всі замерзли.

59. Книш о.Степан (30.7.1898-1.5.1944) н. у Тернополі. Служба в УГА, був поранений. З 1920-21 був у польському полоні. Семінарія – Львів, свячення 8.5.1927 – Митр.А.Шептицький. Служив у с.Нивиці Радехівського р-ну. Арешт 1940 московською владою і концтабір у Саратовській обл. Останній лист від нього був зі шпиталю в тюрмі.

60. Ковальський о.Олександр (1885-?) свячення 1909, служив військовим капеланом, тюремним капеланом, згодом у психіатричній лікарні. У 1938-45 канцлер Львівської капітули. Арешт 1945 московською владою і заслання до Сибіру. Невідомо де і коли помер.

61. Ковальчук о.диякон Авім – духовний син блж.М.Чарнецького, який прийняв католицьку віру. Монах Почаївської Лаври отруєний московськими окупантами у Львові.

62. Ковалюк о.Тимотей (1880-12.1942) н. у с.Павлів Шептицького р-ну. Закінчив Львівський університет, свячення 1911, парох у Скнилові біля Львова. Арешт 1941 московською владою і концтабір в с.Усть-Тим Томської обл., де й загинув. Його дочку Володимирі розстріляли комуністи того ж року у Львові.

63. Ковалюк Роман (8.5.1982-19.2.1998) н. у Львові, з п'яти років грав на скрипці, а в старших класах в камерному оркестрі університету І.Франка. Закінчив фізичний факультет і був вірцевим членом Апостольства молитви та спільноти «Містична троянда» при храмі св.Андрія. В 1996 поїхав до Японії. У Токійському храмі керував хором і навчив японців співати українські колядки. У січні 1998 переміг на Міжнародному фестивалі, де заспівав «Червону Руту». Принц Японії особисто привітав його з перемогою. Мабуть через цей успіх його вбили, бо Роман був світлом для світу, любив Бога і Україну понад усе!

64. Коверко о.Максиміліан (6.8.1889-25.6.1941) н. у с.Острів Буського р-ну. Закінчив Львівський університет. Свячення 23.12.1917, служив у с.Бродки біля Миколаєва. Арешт 6.9.1940 московською владою, а 25.6.1941 замордований в тюрмі Бригідки у Львові.

- 65. Ковч о.Сергій-Дмитро** (29.8.1911-9.11.2000) був сотрудником і катехитом, а по арешті батька блж.о.Омеляна завідатель у Перемишлянах. Виїхав до Словаччини, де до смерті служив на парафіях і зазнав переслідувань від комуністичної влади.
- 66. Когут о.Микола** (4.11.1914-22.2.1995) служив у с.Сосулівка Чортківського р-ну. Арешт 1948-54 московською владою, а після повернення працював бухгалтером у Львові. Служив у себе вдома та в різних місцевостях Львівщини і Тернопільщини.
- 67. Коломиєць о.Степан** (31.8.1909-14.7.1974) н. у с.Ліщин біля Бібрки. Семінарія – Львів, свячення 28.8.1936 – блж.М.Будка. Дружина Марія Величковська, донька о.Дионизія, мали 9 дітей, з яких 4 померло, але охрещеними. Служив у с.Надіїв Долинського д-ту. Арешт 1948-55, а після звільнення, о.Степан з дружиною і трьома дітьми змушений був виїхати у Запорізьку обл. У 1965 блж.В.Величковський – родич дружини, купив їм житло у Зимній Воді. В тюрмі і всюди, де жив о.Степан, він постійно відправляв Служби Божі, щоб рятувати людські душі.
- 68. Коник о.Василь** (14.1.1911-22.1.1998) завідатель с.Кунашів Галицького д-ту. Свячення 1935. Арешт 1945 московською владою, а через рік звільнений. У 1947 переїхав до Львова, працював комірником в лікарні і служив у підпільній Церкві.
- 69. Кордуба (Калинська) Софія** (1882-5.3.1944) донька священника н. у с.Урич Стрийського р-ну. Дружина о.Петра-Омеляна з яким народила 13 дітей. Загинула на засланні в Красноярському краю.
- 70. Кордуба о.Петро-Омелян** (9.9.1870-8.9.1944) н. у с.Гаї Великі біля Тернополя. Семінарія – Львів, свячення 1898. Служив з 1908 у с.Містки Щирецького д-ту Львівської обл. Маючи 13 дітей не перейшов до московської релігії. Арешт 1941 московською владою і разом з дружиною та донькою Марією їх вивезли в Сибір. Постійні знущання і важка праця знищили здоров'я о.Петра і він помер на чужині.
- 71. Королевський о.Кирило** – Жан-Франсуа Шарон (16.12.1878-19.4.1959) свячення 1902, француз, церковний письменник і знавець Сходу, довірена особа Митр.А.Шептицького і Папи Пія XI. З 1909 належав до Львівської архієпархії, а з 1920 в Римі збирав матеріали з історії українських епархій, член УБНТ. Разом з Йосифом Сліпим та Климентієм Шептицьким у 1938 брав участь в першій східній Літургії у Соборі св.Петра в Римі. Написав фундаментальну біографію Митр.А.Шептицького. Це найкраща книга про Велетня Української Церкви!
- 72. Королюк о.Степан** (5.12.1901-11.1944) парох с.Дев'ятники Стрілицького д-ту, дуже ревний священник. Закатований московськими партизанами біля м.Банська Бистриця у Словаччині.
- 73. Косило о.Михайло** (20.12.1932-10.11.2000) н. у с.Дора. Свячення 13.6.1958 – блж.М.Чарнецький. Арешт 1958-62-65 московською владою. В 1968 єп.І.Слезюк призначає його ректором підпільної семінарії. Вишколив понад 20 священників і дуже спричинився до виходу Церкви з підпілля. Відмовився від реабілітації, бо вважав, що як реабілітують, то виходить, що сидів не за віру. Похований біля храму в рідному селі.
- 74. Костишин о.Євген** (26.2.1886-18.4.1973) був деканом у м.Глиняни. Арешт 1945 московською владою, а після звільнення 1951 жив у Золочеві та служив у підпільній Церкві.
- 75. Котів о.Іван** (1.10.1910-1972) н. у с.Літиня Дрогобицького р-ну. Свячення 1938. Служив капеланом шпиталю «Народна лічниця», був секретарем

Митр.А.Шептицького і Патр.Й.Сліпого. З благословення Шептицького відповідав за порятунок юдеїв від нациського терору. Був очільником групи духовенства, які боролися проти Костельника та ліквідації УГКЦ. Арешт 1946-56 московською владою і концтабір в Норильську. Йому заборонили повертатися в Україну, тому виїхав до Литви.

76. Кубай о.Іван (12.1.1916-3.7.2009) свячення 16.10.1943 – блж.М.Будка. Отець йшов до тих, хто потребував слова Божого в Олеську, Бродах, в Зимній Воді. Маючи 5 дітей, не перейшов до московської релігії. У 1958 його запроторили в психлікарню і зробили інвалідом. Перемагаючи біль, о.Іван і надалі служив у підпільній Церкві.

77. Куленій о.Лев (28.12.1895-1966) духівник Львівської семінарії. Арешт 1945-53 московською владою, а після звільнення жив у Перегінську і приватно відправляв у себе вдома.

78. Кулицький о.Микола (1886-1956) н. у м.Глиняни. Служба в австрійській армії, кадет. Закінчив Львівський університет. Свячення – 1914. Виховав трьох синів. Служив у с.Мармузовичі Буського р-ну. Арешт 1945-55 московською владою і концтабір в Інті, де став інвалідом. Повернувся до Львова, жив з сином і був під наглядом.

79. Куницький о.д-р.Леонтій (20.6.1876-25.9.1961) син священника н. у с.Оріховець біля Тернополя. Семінарія – Львів, Рим, Інсбрук. Свячення 1901, довголітній парох Собору св.Юра у Львові. Був послом до сейму. У 1927 написав книгу «Вітер до моря», де закликав українців починати боротьбу за відродження власної Держави з відмовою від вживання алкоголю і тютюну. Був головою товариства «Народна лікарня» та комітету допомоги політв'язням. Арешт 1945-55 московською владою і концтабір в Сибіру, де став інвалідом. Після звільнення жив у родички Лідії Чолій в м.Мостиська.

80. Кучабський о.Володимир (12.3.1901-9.6.1945) н. у с.Підмонастир Бібрецького р-ну. Служба в УГА. Закінчив правничий та філософський факультет Українського таємного університету, а також ЛБА. Свячення 16.7.1933 – Митр.А.Шептицький. Служив у Львові – храм Преображення, а після 1944 парох у с.Великі Глібовичі. Автор історичних нарисів, оповідань, редактор журналу «Дзвони». Після заборони був переслідуваний московською владою і внаслідок цього помер від інсульту.

81. Ласовський о.В'ячеслав (28.11.1905-16.7.1974) н. у м.Копичинці, навчання – ЛБА. Свячення 1933 – Митр.А.Шептицький. Служив у Галичі і був деканом, згодом у с.Гамаліївка біля Львова. Маючи 5 дітей не перейшов до московської релігії. Арешт 1950 московською владою і з родиною вивезений у Забайкалля. На засланні і всюди, де був о.В'ячеслав, він щодня правив Служби Божі і рятував людські душі. У 1958 вони повернулися до Львова. Активно служив у підпільній Церкві, похований на Личаківському кладовищі.

82. Ласько о.Іван (21.7.1894-23.8.1978) н. у с.Сокіл на Жовківщині, з 1917 працював у Києві аптекарем, викладачем латини. Свячення у Львові 1942 для служіння в Києві, але після приходу безбожної влади переїхав у рідне село і служив у підпільній Церкві.

83. Левицька (Лукашевич) Галина (6.3.1913-7.5.1951) донька о.Модеста н. у с.Задубрівці Снятинського р-ну. Брат о.Денис був у тюрмі 25 р. Закінчила Львівську учительську семінарію. Дружина о.Ярослава, з яким мала 4 дітей. Дуже

допомогала йому у праці з людьми, вчила дітей, а жінок куховарити і надавати першу медичну допомогу. Арешт 1949 московською владою, закатована комуністами під час слідства у Львові.

84. Левицький о.Володимир (24.7.1891-6.5.1975) н. у м.Глиняни, закінчив Львівський університет. Дружина Марія-Климентина Добрянська, донька о.Северина, мали 4 дітей. Свячення 1918. Служив у с.Володимирці і був деканом Журавненським. Вів активну просвітницьку й громадську діяльність. Йому допомагала дружина, яку арештувала польська влада під час пацифікації 1930-34 (утихомирення українського населення Галичини). Марія стійко витримала допити, нікого не видала. У 1941 сина Зенона замордували московські окупанти, Юрія арештували німецькі, а Нестора забрали до артилерії. Арешт 1945-55, а після звільнення поїхав до дружини з донькою Ростиславою Держко, яких виселили в Сибір. У 1958 повернулися до Львова, де о.Володимир активно служив у підпільній Церкві, був деканом. Найбільше співпрацював зі швагром о.Й.Добрянським. Похований у Малих Кривчицях.

85. Левицький о.Роман (1895-30.11.1962) син о.Василя, який у с.Заздрість сповідав Йосифа Сліпого на шостому році його життя. Свячення о.Романа 1925, служив у Братківцях біля Стрия. Арешт московською владою і заслання у Хабаровський край. Помер у Стрию.

86. Левицький о.Ярослав (6.5.1911-17.10.1962) син о.Миколи н. у с.Плав'є Сколівського р-ну. Батько мав 7 синів і 3 доньки. Навчання – ЛБА, свячення 1934. Дружина Галина Лукашевич, мали 4 дітей. Служив у с.Станківці та Церківна, згодом у с.Гряда біля Львова. Арешт 1949-57 московською владою, приймав участь у Кенгірському повстанні. Згодом концтабір у Воркуті і праця в шахті, де був тяжко поранений. Після звільнення без прописки жив у с.Звір, Сприня на Самбірщині. Працював лісорубом і служив у підпільній Церкві. У вихідний день вбитий двома комуністами в лісі.

87. Лиско о.д-р.Володимир (21.9.1882-9.9.1964) н. у м.Кам'янка-Бузька, навчання – Львів, Інсбрук. Свячення 30.1.1910. Служив в Олеську, Городку та в с.Сасів, де був деканом Золочівським. Арешт 1918 польською владою за активну просвітницьку діяльність і 7 місяців у концтаборі. Арешт 1945, 48-55 московською владою, а після звільнення жив у Городку, згодом у Винниках. Служив у підпільній Церкві, маючи 6 дітей. Його син о.Роман – блж.священномученик УГКЦ.

88. Логінський о.Роман – навчання ЛБА. Маючи дружину Ірину і дітей, не перейшов до московської релігії. Тому їх вивезли на заслання у Хабаровський край, де були 10 р.

89. Лончина о.Василь (1.2.1886-21.11.1946) н. у с.Дернів Кам'янка-Бузького р-ну. Закінчив Львівський університет і семінарію. Свячення 19.5.1912 – Митр.А.Шептицький. В 1914 арешт австрійською владою і концтабір Талергоф. Служив у Глинянах та у Львові – храм св.Параскевії і св.Миколая. Арешт 1945, трагічно загинув у тюрмі в Макіївці на Донбасі. У 1950 його дружину Ольгу і сина Володимира вивезли на 10 р. у советську гавань.

90. Лошній о.Павло (8.3.1911-28.8.1977) Свячення 1.10.1944. Служив на Богданівці у Львові і в Скнилові. У 1947 о.Павло вночі здійснив перепоховання о.П.Мекелити, який загинув в тюрмі. Йому допомогали дружина о.Петра і родина

катованого в тюрмі о.С.Ратича. Після заборони о.Павло працював художником-оформлювачем і служив у підпільній Церкві.

91. Мамчур о.диякон Степан (9.1.1916-10.5.1977) н. у с.Луциці Сокальського р-ну. Батьки виховали 5 синів і доньку щирими українцями. Троє синів загинули в московських концтаборах. У 1935 Степан сидів у польській тюрмі за просвітницьку діяльність. Московська влада теж його переслідувала. Арешт 1957-77 московською владою Свячення на диякона 19.8.1960 – Патр.Й.Сліпий у мордовському концтаборі. Диякон Степан помер після 20-ти років тюрми, а в 2000 р. його прах перепоховали в Ірпіні.

92. Маркевич о.Іван (1871-11.10.1914) служив у с.Берлоги Калуського р-ну. Боровся проти пияцтва в Галичині, а тому окупанти зробили на о.Івана фальшивий донос.Його засудили і повезли до концтабору Талергоф. По дорозі захворів і помер в Перемишлі.

93. Маркевич о.Микола (1.1.1907-14.5.1994) син о.Івана н. у с.Берлоги Калуського р-ну. Семінарія – Львів. Свячення 9.4.1934 – блж.М.Будка. Служив у с.Корсів, Гаї Старобридські, Ріпнів Золочівського д-ту. Активно виступав проти о.Костельника і заохочував інших не зраджувати рідну Українську Церкву. Арешт 1949-56, пережив торттури, а після звільнення жив у Миколаєві Львівської обл. Активно служив у підпільній Церкві.

94. Микитка о.Маркіян (31.03.1919-20.3.1972) семінарія – Львів. Свячення – 1944. Дружина Марія Федорняк, 1921 р.н., донька о.Антоня, мали 5 дітей. Служив у с.Покрівці біля Жидачева. Арешт 1950-57 московською владою і з родиною вивезли в Хабаровський край. Після звільнення жили в Рогатині. У підпільній Церкві о.Маркіян активно служив і 20 разів був на допитах. Після смерті отця Марія переїхала з дітьми до Львова. Часто вдома організовувала Богослужіння на які збиралися її діти з сім'ями. Пані Марія померла 30.6.2012 і до кінця життя здобувала святість тихою молитвою. Поховані у Стрию.

95. Микитюк о.Григорій (1889-?) служив у с.Заболотці біля Олесько. Арешт 1945 московською владою і 10 р. тюрми.

96. Миськів о.Григорій (6.1.1914-26.11.2007) н. у с.Коцюбинці Чортківського р-ну. Семінарія – Франківськ, свячення 13.6.1938 – блж.Г.Хомишин. Служив у с.Зелене Устя Монастирецького р-ну. Арешт 1950-57 московською владою і концтабір у Воркуті. Повернувся до м.Комарно на Львівщині, звідки була його дружина. Маючи 5 дітей, служив у підпільній Церкві. Все життя був пластуном – ніколи не пив, не курих, не лихословив, вів здоровий спосіб життя і був взірцем українського священника!

97. Мороз о.Володимир (25.4.1913-25.2.1996) н. у с.Добромірка Збарзького р-ну. Закінчив ЛБА. Арешт польською владою у Збаражі, а московською 1939-45 і концтабори у Печорі, Комі, потім спецпоселення. Там зустрівся з Патр.Й.Сліпим і виконував його доручення. Дружину Марію з двома діточками вивезли у Казахстан. В дорозі донечка померла, їй був рік. У 1958 повернувся до Галичини і жив у Винниках. У травні 1991 в Соборі св.Юра – єп.І.Прашко з Австралії, який з ним вчився, висвятив його на священника.

98. Мулярчук о.Микола (1905-1991) був у концтаборі.

99. Набережний о.Іван (20.4.1890-6.8.1978) н. у с.Криве Козівського р-ну. Семінарія – Львів, свячення 1916. Служив у с.Дмитрів, Опліцько і Криве біля Радехова. У 1947

вивезений разом з дружиною та дітьми у Прокопівськ. Написав протест до Москви проти переслідування УГКЦ. Арешт 1950-55 московською владою і спецпоселення. У 1960 повернувся у с.Полове Радехівського р-ну і служив у підпільній Церкві.

100. Навроцький Степан (1.1.1922-1.4.1944) н. у с.Залуква біля Галича. У 17 р. отримав на тілі рани Ісуса Христа, включно з ранами від тернового вінця. До Степанка почали приходити люди, тому комуністи арештували його і катували. Мав обрізані п'яти і обпалені плечі. З 1941 жив у Львові, де через нього Бог зцілював і рятував багатьох людей. Закатований окупантами у с.Соколів поблизу с.Великосілки. Похований у с.Ракобовти біля Буська.

101. Наумів о.Іван (1909-?) н. у с.Новосілки Володимир-Волинського р-ну. Служив у с.Полонична Кам'янка-Бузького р-ну, де збудував будинок «Просвіти» і вчив людей любити Бога і Україну. Згодом у с.Суходоли біля Бродів до 1946 року, а тоді перейшов у с.Черниця біля Підкаменя. Арешт 1946 московською владою і тюрма, де його вбили комуністи.

102. Нечай о.Степан (28.12.1879-12.1948) н. у с.Волиця Сокальського р-ну. Був катехитом в с.Верхрата біля Рави, у с.Сілець, згодом декан Сокальський. Арешт 1948 московською владою, загинув по дорозі до Сибіру.

103. Нижанківський о.Остап Йосипович (24.1.1863-22.5.1919) н. у с.Малі Дідушичі Стрийського р-ну. Семінарія – Львів, свячення 12.1892. Служив у Стрию. Дружина Олена Бачинська, мали 3 синів. Закінчив консерваторію у Празі. Активно долучився до української культури, передусім музичного життя. На прохання І.Франка написав кантату «Не гармати грають нині». Заснував у Львові нотне видавництво «Бібліотека музикальна, керував хором «Боян», був головою «Просвіти». У 1914 за його участі стрілецьтво (2500 осіб) склало присягу Легіону УСС у Стрию на заклик Д.Вітовського. Український композитор, диригент, громадський діяч, арештований польською окупаційною владою і розстріляний без суду в Стрию.

104. Німанцевич о.Антоній Екзарх Білорусії, н. в Сокольському повіті у Білорусії. Свячення 1915. Служив у храмі св.Катерини в Петрограді. Арешт 1921, 23-25 московською владою. В 1925 вступив до монастиря Альбертинів. У травні 1940 Митр.А.Шептицького призначає його Екзархом Білорусії. Арешт німецькою владою і концтабір Біла Вака у Литві, де його розстріляли гестапівці.

105. Оберишин о.Василь (19.10.1904-14.9.2002) н. у с.Потік біля Рогатина. Навчання – ЛБА, свячення 2.4.1934. Служив у с.Пеняки Бродівського р-ну, с.Осталовичі Перемишлянського р-ну. Не перейшов до московської релігії, а тому заборонили служити. Арешт 1953-56 московською владою і концтабір на Далекій Півночі. Після звільнення жив у м.Ківерці, згодом у Львові і служив у підпільній Церкві. За вільної України повернувся на парафію у с.Осталовичі та с.Мерещів.

106. Оришкевич о.д-р.Олександр (9.5.1911-29.5.1995) н. в м.Олесько. Його батько був головою міста, мав 7 синів і 2 доньки. Навчання – ЛБА, Рим і там свячення – 29.3.1936. Пішки прийшов додому. Служив у с.Кутище біля Підкаменя, Вербівчик, Паликорови. Арешт 1950-58 московською владою, маючи зріст 186 см, важив 42 кг. Повернувся додому, де йому допомагала сестра-витанка Стефанія Михальчишин. Страждав через хворобу, був переслідуваний, однак щодня правив Службу Божу і рятував людські душі. На похороні було тисячі людей.

107. Осташевський о.Йосиф (14.8.1890-2.10.1948) великий приятель Патр.Й.Сліпого н. у с.Лешнів біля Бродів. Походив з убогої родини, закінчив Львівський університет. Свячення – 1916, дружина Теофіля Лиско, мали 4 дітей. Служив у с.Курники на Яворівщині і збудував великий храм. З 1927 парох с.Підберізіці, декан Винниківський, викладач ЛБА, писав богословські праці, був чудовим проповідником. Відразу після Різдва, Патріарх Йосиф їхав у Підберізіці, щоб разом святкувати іменини і проводити час у дружній бесіді. Арешт 1946 і на допитах заявив, що сталін є атеїст і не може йому диктувати, якої бути віри. Закатований у тюрмі в Харкові.

108. П'ясецький Андрій (27.8.1909-25.11.1942) син священника н. у с.Реклинець Сокальського р-ну. Інженер-лісовик, з благословення Митр.А.Шептицького, опікувався лісами Львівської Митрополії та Земельного іпотечного банку, з 1940 – доцент кафедри лісової ботаніки Політехнічного інституту. Арешт 1941 московською владою, але чудом вижив. Міністр лісового господарства України з 30.6.1941 в уряді Я.Стецька. За протести проти нещадного вирубування лісів німецькими окупантами був арештований і розстріляний. Похований на Янівському цвинтарі.

109. Панас о.Кость (21.11.1935-24.2.2009) н. у с.Карів Шептицького р-ну. Закінчив інститут, працював на залізниці, жив у Львові. Переклав з французької два томи «Бог і людина». Написав унікальну книгу «Історія Української Церкви», яку викладав у підпільній семінарії ще до свячення 16.11.1986 – єп.Ю.Вороновський. Служив у с.Вислобоки біля Львова, де й похований.

110. Пасічник о.Степан (10.4.1904-15.4.1991) н. у с.Попівці Бродівського р-ну. Навчання – ЛБА, свячення 1933. Служив у с.Літовище, а з 1941 у с.Вербівчик Бродівського р-ну. Після приходу московської влади перейшов на нелегальне становище і став духівником в УПА. Арешт 1947-59, пережив тортури і був вивезений до Сибіру разом з дружиною і сином. На засланні таємно служив Літургії для галичан і рятував людські душі. Після повернення жив у рідному селі, служив у підпільній Церкві.

111. Патрило о.Михайло (1897-29.12.1968) н. у с.Оріховець Підволочиського р-ну. Семінарія – Львів, свячення 1925. Служив у с.Заднишівка Підволочиського р-ну. Виховав двоє дітей. Арешт 1945-55 московською владою і концтабір у Казані. Після звільнення повернувся до Львова і служив у підпільній Церкві.

112. Пашковський о.Юрій (5.5.1905-26.4.1992) духівник при храмі Преображення у Львові. Після заборони працював фотографом у Музеї етнографії та художнього промислу. Служив у підпільній Церкві.

113. Періжок о.Петро (6.2.1920-24.2.2004) н.у с.Улазів Любачівського п-ту. В 1946 депортований польською владою під час виселення українців з рідної землі до с.Переможне біля Комарно. Працював учителем в Щирці. Свячення 8.11.1958 – блж.І.Слезюк. Активно служив у підпільній Церкві, за що був переслідуваний безбожною владою, пережив тортури. У 1965 і в 1980 їздив у Казахстан до о.Михайла Винницького в тюрму, щоб йому допомогти. З 1968 жив у Рясні-Руській, де і похований.

114. Петраш о.Осип (1895-1970) арешт 1950 і заслання у с.Джонка Хабаровського краю.

115. Плашовецький о. Володимир (10.2.1908-1946) парох у Золочеві. Арешт 1945 засуджений до 10 р., але через рік помер у тюрмі Донецької області.

116. Прийма о. Мирон (1900-?) н. у с. Страдч Яворівського р-ну, рідний брат блж. муч. Володимира. Арешт 1915-17 московськими окупантами, служба в армії УНР 1918 і знову два роки в полоні. Семінарія – Львів, свячення 1928. З 1931 парох храму св. Андрія на Левандівці. Арешт 1940, а в середині 1950-х він був у Красноярському краю і відвідував Патр. Й. Сліпого. Після звільнення повернувся до Львова і жив на Левандівці.

117. Пристай о. Микола (29.12.1910-17.4.2009) н. у с. Воля Задеревацька Стрийського р-ну. Семінарія – Львів, свячення 12.2.1942 – блж. М. Будка. Дружина Ярослава Тис, донька о. Прокопа, якого розстріляли комуністи. Через хворобу вона померла в 1940. Служив префектом у семінарії. Арешт 1949-56 московською владою разом з двома сестрами та братами і заслання у Забайкалля. Повернувся до Львова, але знову опинився в Бурятії, де працював вчителем. З 1991 призначений викладачем і директором бібліотеки семінарії у Львові, написав кілька книжок і був гарним прикладом для студентів.

118. Притула о. Микола (1939-1992) служив у підпільній Церкві.

119. Радомський о. Антін (1890-1960) н. в Олеську. Закінчив Львівський університет. Свячення 1916 – блж. Й. Коциловський. Служив у с. Словіта, де ледь не був розстріляний комуністами. Згодом у с. Золочівка біля Бережан, а з 1943 у Львові на Збоїщах. Був добрим проповідником, дописував до журналу «Нива». З приходом московської влади у 1944 влаштувався на роботу в картинну галерею і до кінця життя служив у підпільній Церкві. Створив парафію, про яку не знали навіть рідні.

120. Рудко о. Василь (14.7.1888-6.8.1946) н. у с. Монастирок Бродівського р-ну. Свячення 1922. Служив у с. Скварява Золочівського р-ну. Не перейшов до московської релігії. Комуністи постійно його переслідували, погрожували, а тому після чергового допиту о. Василь помер.

121. Рудь о. Степан (1883-19.1.1963) н. у с. Павлів Радехівського р-ну. Закінчив Львівський університет. Свячення 1909. Викладав у семінарії, згодом в ЛБА. Арешт 1949-56 московською владою, а після звільнення жив у Львові. Служив у підпільній Церкві і готував кандидатів до священства. Навколо нього гуртувалися священники та монахи, а тому безбожна влада у 1958 змусила його виїхати зі Львова у рідне село, де жив з братом і сестрою.

122. Садовський о. Володимир (18.8.1865-10.12.1940) н. у с. Довжанка Тернопільського р-ну. Закінчив Львівський університет, свячення 1894. Служив у Відні в храмі св. Варвари, а з 1901 у Перемишлі військовим капеланом. Займався музичною та видавничою діяльністю. Арешт 1915-21 московською владою і був у Сибіру. Після звільнення призначений парохом храму Преображення у Львові, де служив до кінця життя. Викладав Літургіку в семінарії. Передав до Національного Музею 1400 книжок, 12 рукописів і 100 мистецьких творів.

123. Селецький о. Кирило (29.3.1835-28.4.1918) н. у с. Підбуж Дрогобицького р-ну. Семінарія – Перемишль. Свячення 1860 – єп. Г. Яхимович, служив у с. Жужеляни і Цеблів біля Белза. Відкрив перший садочок в Галичині, переклав українською мовою Катехизм. Видав 14 книг для молоді, засновував братства тверезості та позичкові каси, читальні. У 1892 став засновником ЗСНДМ, а в 1898 у с. Цеблів

засновує ЗС св.Йосифа. Похований в с.Жужеляни, багато вірних свідчили про святість його життя.

124. Сеньківський о.Володимир (14.8.1908-28.10.2002) н. у Тернополі. Семінарія, університет – Львів. Свячення 2.4.1939 – єп.І.Бучко. Служив у с.Дуліби, Дев'ятники Стрілицького д-ту. Арешт 1951-56 московською владою, повернувся до Львова і активно служив у підпільній Церкві. Нагороджений папським хрестом. Його рідний брат о.Яким (Іван-Петро) ЧСВВ – блж.священномученик.

125. Сімович о.Аполлон (1873-?) н. у с.Гадинківці Чортківського р-ну. Старший брат видатного вченого Василя Сімовича. Свячення 1897 у Франківську. Служив у Космачі, Снятині, Кіцмані та Рожневі. У 1941-42 ректор Малої семінарії у Львові. До московської релігії не перейшов. У 1953 о.Аполлон ще жив у Львові і служив у підпільній Церкві.

126. Смук о.Богдан (1.6.1936-17.8.2011) н. у с.Хоросниця Мостиського р-ну. Свячення 21.9.1970 – єп.В.Стернюк. Відважно служив Богові та вірним в умовах гонінь та переслідувань, маючи 5 дітей. Також викладав у підпільній семінарії і спричинився до виходу Церкви з підпілля.

127. Сухий о.Володимир (16.10.1926-7.6.1995) н. у с.Сколошів біля Перемишля, а в 1946 депортований польською владою під час виселення українців з рідної землі до с.Біла Гора на Яворівщині. З 1962 жив у Львові, працював учителем трудового навчання і вчився у підпільній семінарії. Свячення 1968 – блж.В.Величковський. Щороку перед Різдом виготовляв 12 шопок і роздавав людям, також робив хрести для священників. Служив у підпільній Церкві.

128. Сярок о.д-р.Станіслав (9.11.1908-28.6.1940) н. у с.Отиневичі Жидачівського р-ну. Навчання – ЛБА, Рим, свячення 29.3.1936. Служив у с.Незнанів Кам'янка-Бузького р-ну. В 1941 московські окупанти втікали від німецьких окупантів і схопили о.Станіслава, який молився у плебанії. Повели його на окраїну села і там катували. Змордованого та простріляного пароха люди віднайшли в житі та принесли в село. Лежачий священник попросив дати йому розп'яття, щоб поцілувати. Після цього о.Станіслав просив не проклинати, а молитися за ворогів. Так він закінчив своє життя і спочив у Бозі.

129. Табінський о.Петро (30.6.1888-1948) н. у Берестечку на Волині. Семінарія – Житомир та Академія в Петербурзі. У 1918 повернувся на рідну землю і працював для українізації Церкви, а тому москалі заборонили йому служити. Також був інтернований поляками в таборі м.Шипйорно. З 1919 ректор семінарії у Кам'янці-Подільському і доцент університету. У 1924-30 був ректором семінарії в Кременці, активно впроваджував українізацію Церкви на Волині. У 1931 перейшов до УГКЦ, був парохом у Львові та викладачем ЛБА. Арешт 1944 московською владою і загинув у концтаборі в Сибіру.

130. Татаринський о.Іван (1.7.1890-1941) н. у с.Іванівка біля Скалата. У 1912 призваний до австрійської армії, був на фронті, унтерофіцер I класу і отримав срібний Хрест заслуги з короною. Служба в УГА 1918-20, хорунжий, четар. Потрапив у польський полон, де захворів на тиф і його звільнили. Семінарія – Львів. Дружина донька священника Софія Струмінська. Свячення 27.2.1927, служив у с.Гаї-Дітковецькі Бродівського р-ну, де збудував читальню, народний дім, заснував кооператив і заклав фундамент нового храму. Арешт 30.10.1940

московською владою, а в червні 1941 був закатований комуністами гарячою водою у тюрмі в Золочеві.

131. Тиктор о. Григорій н. у м. Глиняни. Семінарія – Львів. Служив у с. Глібовичі Свірські Перемишлянського р-ну. У ніч з 15 на 16 березня 1944 пол. боївка АК напала на село. Палили будинки, грабували і вбивали людей. Серед жертв був о. Григорій, його дружина і мати. Похований у Глинянах.

132. Тихий о. Ярослав (22.4.1913-26.12.1996) н. у м. Підгайці на Тернопільщині. Семінарія – Львів. У 1941 вже вмирав від тифу, але завдяки українському стигматику С. Навроцькому в одну мить був чудесно зцілений Богом. Свячення 3.1.1943 – блж. М. Будка. Служив у храмі св. Андрія на Левандівці. У 1945 підписав звернення проти «ініціативної групи» на чолі з о. Костельником. Арешт 1946-54 московською владою, а після звільнення жив з родиною у Львові і служив у підпільній Церкві.

133. Флюнт о. Антін (1889-1944) Свячення 1914. Служив у м. Стрий 1915-18, с. Угерсько. Розстріляний о. Антін московськими окупантами разом із 80-ма біженцями в поїзді біля Чопа. Там і похований у братській могилі.

134. Харина о. Володимир (30.11.1906-1997) свячення 30.3.1930. Арешт 1940-46 московською владою і концтабори в Красноярську, Норильську, Узбекистані. Повернувся до Львова, а другий арешт 1949-58. Після звільнення служив у підпільній Церкві.

135. Харина о. Степан (10.12.1914-2000) свячення 1970, активно служив у підпільній Церкві та допомагав брату о. Володимиру.

136. Хмільовський о. д-р. Микола (18.5.1880-30.4.1963) н. в с. Покропивна Козівського р-ну. Семінарія – Львів, Відень. Свячення 1907, служив у Золочеві, був директором школи ім. М. Шашкевича, капеланом УГА. Арешт 1920 польською владою і звільнення завдяки папському нунцію. З 1931 парох у с. Мшана, де розвинув велечезну працю серед людей. У 1935-41 директор Малої семінарії у Львові, в 1945-50 був провідником Церкви як таємний вікарій Львівської Архиепархії. Арешт 1950-54 московською владою, повернувся до Мшани і до кінця життя служив Богу і Україні!

137. Цебровська (Пелех) Олександра (1898-22.3.1944) донька о. Пилипа, пароха у с. Товців Винниківського д-ту. В Черепині найбільше допомагала місцевій дітворі та дівчатам з бідних сімей. Дуже часто до неї приходили по медичну допомогу. Була жорстоко вбита пол. боївкою АК.

138. Цебровський о. Августин (4.2.1888-22.3.1944) н. в Романовому Селі на Тернопільщині. Семінарія – Львів. Свячення 9.1.1922, служив у с. Черепин, Давидів і Старе Село Винниківського д-ту. Збудував двоповерхову читальню на місці корчми. Працював у школах Черепина і Давидова. Разом з дружиною заснував дитячий садочок, боровся з пияцтвом. У 1944 польські боївки АК нападали на українські села, палили, грабували і вбивали. У Черепині було вбито 17 селян – діти, жінки і люди похилого віку. На тілі о. Августина були сліди тортур: виколоті очі, відрізаний ніс і розпоротий живіт.

139. Цебровський о. Віктор (23.4.1904-9.1.1944) навчання – ЛБА, свячення 9.4.1934. Служив у с. Кути Бродівського р-ну, де відзначився як добрий проповідник та організатор. Відновив старенький храм, а при читальні «Просвіта» створив духовий оркестр. Автор праці «Почуйте», в якій засудив комуністів за

організацію штучного голодомору 1932-33. Арешт 27.9.1940 московською владою і заслання в Сибір, де й загинув.

140. Цегельський о.Артемій-Іриней (20.04.1914-28.12.1985) н. у Стрию, семінарія і музична академія – Львів. Свячення 1941 – Митр.А.Шептицький. Служив у Стрию, згодом у Львові по вул. Замарстинівський 100 в каплиці св.Йосафата. Арешт 1946-56 московською владою, а після звільнення жив у Львові і працював у симфонічному оркестрі Оперного театру та вчителем гри на скрипці. Одночасно служив у підпільній Церкві.

141. Цегельський о.д-р.Ігнатій (13.12.1886-8.6.1970) син священника н. у м.Кам'янка-Бузька. Семінарія – Львів, Відень. Свячення 29.12.1912 – Митр.А.Шептицький. Служив у Стрию, Городку, Мшані, Великому Любіні та Кам'янці-Бузькій, викладач ЛБА. Арешт 1945-55 московською владою. Після звільнення повернувся до Львова. Працював сторожем в музеї і служив у підпільній Церкві.

142. Цегельський о.Михайло (6.11.1848-5.4.1944) син священника н. у с.Висоцьке біля Бродів. Семінарія – Львів. Дружина Анізія Дзерович, донька священника, мали трьох синів. Свячення 26.12.1875 – митр.Й.Сембратович. Парох у м.Кам'янка-Бузька, де збудував храм Різдва Богородиці, Народний Дім та вчив парафіян любити Бога і Україну. Збудував пам'ятник М.Шашкевичу у с.Підлисса і організував перенесення його тлінних останків до Львова. Арешт 1915-17 московською владою і як заручника тримали в Києві. Там о.Михайло збудував храм Христа-Спаса. Арешт 1919 польською владою і тюрма у Львові. Під час війни врятував людей від німецького концтабору. За вірну службу Богу і Україні о.Михайлу присвоїли титул Папського шамбеляна і графа Римського.

143. Цимбал о.Григорій (23.1.1928-10.3.2007) н. у с.Шабастівка на Черкащині, працював у шахті на Донбасі, розгорнув бурхливу самвидавничу справу, виступав проти радянської влади. Арешт і 15 р. концтаборів Інти, Воркути, Мордви, де був Патр.Й.Сліпий, який проводив таємні богословські студії. Після звільнення працював шахтарем у Краснодарці Краснодонського р-ну. Мав вірну і жертвну дружину Тетяну Якименко та 4 дітей. Продовжив навчання у Вінниці в о.С.Яворського з яким був у тюрмі. Свячення 16.9.1978 – єп.В.Стернюк. Щовечора таємно відправляв Богослужіння у себе вдома, а кожної відпустки їздив до Галичини і там служив у підпільній Церкві. Згодом очолив громаду УГКЦ в Краснодарці на Луганщині. Похований у Трускавці.

144. Цимбала о.Іван (17.1.1905-17.2.1973) н. у с.Стоки біля Бібрки. Семінарія – Львів, свячення – 1930. Служив у с.Колодіївка Підволочиського р-ну. Виховав 5 дітей. Арешт 1945-47 московською владою і довго слідчі його мучили. Присудили довічне ув'язнення, а родину на Далекий Схід. У важку годину приснилася найменша дитина і каже: «Тату, не переживай, тебе випустять». Так і сталося. Після звільнення жив у с.Лисиничі біля Львова і служив у підпільній Церкві. Там і похований.

145. Чайковський о.Роман (2.7.1905-28.2.1994) син священника н. у с.Перемилів Чортківського р-ну. Закінчив семінарію, університет і ЛБА, був поетом і журналістом, написав «Декалог». Свячення 15.2.1931, служив у с.Плав'є Сколівського р-ну, а з 1944 у с.Городище біля Ходорова. Категорично відмовився перейти до московської релігії, а його приклад наслідували інші священники.

Арешт 1950-56 московською владою і концтабір у Мордовії. Дружина Надія і 4 сини були вивезені в Хабаровський край. Після звільнення о.Роман жив з ними і працював на лісоповалі. У 1958 переїхали до Вінницької області, а в 1971 до м.Буськ. Активно служив у підпільній Церкві. Комуністи постійно його переслідували, штрафували, висміювали в газеті, погрожували судом. На похороні було тисячі людей.

146. Чемеринський о.Ярослав-Антоній (22.6.1904-19.6.1941) н. у с.Товсте Гусятинського р-ну. Семінарія – Львів, свячення 31.10.1926 – єп.Й.Боцян. Парох храму св.Петра і Павла у Львові. Арешт 1940 московською владою, а в 1941 закатований комуністами в тюрмі на Лонцького у Львові.

147. Чехут о.Павло (29.11.1875-11.8.1953) н. у с.Лучківці Золочівського р-ну. Служив у с.Вербилівці, Кліщівна Рогатинського р-ну, с.Туради Жидачівського р-ну. Арешт 1945 московською владою і концтабір у Казахстані, де о.Павло загинув.

148. Чорняк о.д-р.Іван (17.12.1899-24.1.1980) н. у с.Журавиця біля Перемишля. Навчався в Українському таємному університеті. Семінарія – Львів, Інсбрук, Рим. Свячення 6.7.1925 – Митр.А.Шептицький. Викладач ЛБА, ректор семінарії. Арешт 1945-55 московською владою, але до Львова повернувся лише у 1959. З 1964 жив у с.Сокільники біля Львова. Незадовго до смерті владика В.Стернюк висвятив його на єпископа.

149. Чучман о.Володимир (28.6.1925-9.9.2004) н. в м.Буськ, де закінчив гімназію, а у Львові інститут. Вчився разом з о.В.Вороновським, працював вчителем української філології у с.Яблунівка біля Буська. Свячення 8.11.1958 – блж.І.Слезюк. Служив у підпільній Церкві, переклав з французької книгу «Добрі діла о.Вінкентія». За вільної України був духівником семінарії, служив у Соборі св.Юра.

150. Шашкевич о.Маркіян (6.11.1811-7.6.1843) н. у с.Підлисса Золочівського р-ну. Семінарія – Львів. Служив у с.Гумніська, Нестаничі, Новосілки. Під час заборони української мови польсько-німецькою владою, о.Маркіян згуртував навколо себе молодь. Відважно виголосив проповідь у Соборі св.Юра рідною мовою і розбудив народ до боротьби за свої права. Був переслідуваний окупантами. Шашкевич – це речник відродження української літератури в Галичині і духовний просвітитель народу. Ще з дитинства хворів і мало прожив, але багато зробив для Бога і України!

151. Шведа Марія (17.10.1954-29.9.1982) н. у с.Яремків біля Рудок на Самбірщині. Змалку брала участь у підпільних Богослужіннях, які відправляли о.Є.Смаль, о.М.Волосянко, о.П.Періжок. Марія допомагала священникам, переписувала молитовники, а в 1979 перейшла жити до сестер Йосифіток. Вона загинула у Львові по вул.Героїв УПА 10 від рук комуністів, які били її кастетом по голові за те, що втікала з ризами о.П.Періжка. У Ватикані в Папській каплиці на мозаїці, створеній з нагоди 50-ліття священничого служіння св.Івана-Павла II, серед мучеників за Христову віру зображена українка Марія Шведа.

152. Шептицька (Фредро) Софія (20.5.1837-17.04.1904) н. у Львові, походила з давнього роду. У документах з XIII ст. є згадка про двох братів Фредрів – великих українських землевласників. Навчання – Париж, Відень. Народила 7 синів, яким прищеплювала віру, любов до Бога і Батьківщини, народні та родинні традиції, прагнення до прекрасного світлого та святого. Сама навчала дітей катехизму,

плекала покликання кожного з синів, у їхнє виховання вклала цілу свою душу. Пережила велику трагедію, бо син Стефан помер у 2 роки, а Юрій-Петро у 17. В 1888 поїхала з сином Романом до Риму на приватну зустріч з Папою Левом XIII, який поблагословив його на служіння Богу і Україні. Софія була взірцем християнської матері та дружини. Малювала ікони святих, які прикрашали храми Львова, Кракова, Жовкви. Написала чудові спогади «Молодість і покликання о. Романа Шептицького». Похована у родинному гробівці в с. Прилбичі.

153. Шептицький Іван (1.10.1836-13.11.1912) н. у с. Шептичі Самбірського р-ну і походив з давнього роду український бояр. Закінчив Львівський університет. У 1861 одружився з Софією Фредро, народили 7 синів. Був послом Державної влади і депутатом Галицького сейму. Співавтор закону про освіту в Галичині, підтримував запровадження української мови в освітні заклади, проголосував за створення в Перемишлі української гімназії. Граф Шептицький зібрав найбільшу колекцію творів українського мистецтва. Його бібліотека нараховувала 6 тисяч книжок. Заснував два дитячі садочки, фінансував народні школи у Прилбичах і Брухналі. У 1876 домігся створення фонду допомоги греко-католицьким священникам, яких москалі вигнали з Холмщини. Збудував і утримував школу художніх ремесел у Яворові. Діяльність і життя Івана Шептицького та його сім'ї пронизані духом українства. Похований у родинному гробівці в с. Прилбичі.

154. Шептицький Лев (4.7.1877-27.9.1939) н. у с. Прилбичі Яворівського р-ну. Дружина Ядвіга Шембек, мали 7 дітей. Дві його доньки стали монахинями. У селі утримував греко-католицьких сестер-служебниць і підтримував їхню діяльність. Був членом наглядової ради українського національного музею та меценатом для багатьох проектів своїх братів. У 1939 москалі оточили будинок і допитували Леона та Ядвігу. Згодом вивели в кінець городу і біля викопаної могили вбили пострілами в голову. Разом з ними вбили 13 людей. Тіла лежали на землі понад тиждень. Син Сильвестр був арештований московською владою і концтабір на Далекому Сході. Врятувався через нагоду служити в армії Андерса. Син Андрій навчався в духовній семінарії у Львові. Потрапив у московський полон і був закатований у Катині.

155. Шептицький Олександр (4.8.1866-19.6.40) н. у с. Прилбичі Яворівського р-ну. Одружився у с. Сумівці на Поділлі. Дружина Ізабелла Собанська, мали 7 дітей. Великий землевласник і доброчинець. У 1937 як керівник Марійського Товариства отримав папську нагороду хрест «За заслуги перед Церквою і Папою». Арешт німецькою владою під час Святої Літургії, того ж дня був закатований гестапівцями у м. Замостя біля Любліна.

156. Шулим о. Іван (1.7.1906-4.1.1983) служив у с. Городище Королівське Жидачівського р-ну. Арешт 1950-56 московською владою, а після звільнення працював у Львові та служив у підпільній Церкві.

157. Щепанюк о. Микола (8.3.1883-27.10.1937) н. у с. Цеблів Тернопільського р-ну. Закінчив університет у Львові, Інсбруці. Свячення 1907 – Митр. А. Шептицький. Служив у Соборі св. Юра, мав троє дітей. У 1915 москалі вивезли о. Миколу до Києва і був під наглядом поліції. З 1918 служив у Києві, згодом у с. Кримок Житомирської обл. Арешт 1929-33, 35-37 московською владою і концтабір у Магадані, де його розстріляли комуністи.

158. Щирба о.Леонід-Богдан (1912-23.5.1946) закінчив гімназію в Тернополі, згодом навчання – ЛБА. Свячення 1936. Служив у с.Добряни Миколаївського р-ну. Під час війни надавав душпастирську опіку воїнам УПА. Не перейшов на московську релігію, а тому комуністи його вбили в хаті, де жив. Похований у с.Добряни. Віддати останню дань своєму священнику прийшло усе село.

159. Юник о.Ілля (25.8.1902-8.11.1990) арешт 1938 польською владою, а в 1945 московською. Засуджений до 15 р. У 1960-х повернувся до Галичини і жив у Львові. Свячення 1968 – блж.В.Величковський. Активно служив у підпільній Церкві.

160. Юник-Ясеницька Марія (30.12.1909-19.3.1993) дружина о.Іллі. У 1933 закінчила медичний факультет у Кракові і там працювала. У 1943-45 жила у Львові, де викладала фізіологію. Арешт 1945-55 московською владою і була в концтаборах Караганди. З 1959 працювала районним педіатром у Львові, належала до підпільної Церкви.

161. Юрга о.Володимир (24.9.1944-8.12.2010) н. у м.Комарно Городоцького р-ну Львівської обл. Працював на газопромислі. Закінчив підпільну семінарію. Свячення 20.5.1984 – єп.В.Стернюк. Маючи троє дітей служив у підпільній Церкві по містах і селах Львівщини. З 1989-2004 служив у м.Доброміль. Також о.Володимир у 1989 організував греко-католицьку громаду в Комарно і з того часу почали відкрито правити Служби Божі у старому храмі Архистратига Михаїла. Його син Андрій (15.4.1964-23.11.2014) служив у батальйоні ОУН і загинув у с.Піски Донецької обл.

162. Юрик о.д-р.Степан (8.1.1864-24.2.1937) н. в Миколаєві Львівської обл. Навчався в Римі і там свячення 19.6.1887 – Митр.С.Сембратович. До 1902 префект Львівської семінарії, а з 1910 служив у храмі св.Миколая в Золочеві до кінця життя і був деканом. Арешт 1914-17 московською владою і заслання до Вологди. Отець-доктор та папський шамбелян Степан Юрик арештований польською владою в 1920 і рік був у тюрмі. Похований на кладовищі у Золочеві.

163. Якимович о.Костянтин (14.5.1905-1984) служив у Сколе, а згодом у с.Луб'яни Миколаївського р-ну. Працював у колгоспі та служив у підпільній Церкві.

164. Янковський о.Ілля (1.2.1902-?) н. у с.Добровляни Стрийського р-ну. Служба в УГА – 1919, потрапив у польський полон, а потім арешт і тюрма за зрив виборів. Навчання – ЛБА, свячення 4.1930. Служив у с.Сенечів біля Долини, а з 1941 у с.Славсько. У вересні 1944 з тестем о.А.Дубицьким і о.Й.Чубатим та сім'ями виїхали до Австрії. Не зміг повернутися до Галичини і 31.8.1945 блж.Т.Ромжа дав йому парохію в с.Малий Березний Великоберезнянського р-ну. Арешт 1948 московською владою і помер у концтаборі.

165. Янович о.Микола (1879-18.6.1968) парох сіл Малехів та Дублян Яричівського д-ту. Після заборони жив у Львові і служив у підпільній Церкві.

166. Яремко єп.Дмитро (22.9.1879-3.10.1916) н. у с.Гайок Кам'янка-Бузького р-ну. Семінарія – Інсбрук, Відень. Свячення 12.8.1904, віце-ректор семінарії у Львові, член церковного суду. Арештований Митр.А.Шептицький у Києві, в готелі «Континенталь», 21.9.1914 таємно висвятив його на єп.Острозького. Москалі вивезли єп.Дмитра, як заручника і 5 місяців утримували його в тюрмі м.Орел. Невдовзі після звільнення помер у Вологді в крайній нужді, так і не змігши повернутися в Україну.

167. Яросевич о.Серафим (?-1944) духовний син блж.М.Чарнецького, який прийняв католицьку віру. Монах Почаївської Лаври, ігумен в Здолбуневі. У с.Краска Ковельського р-ну на нього напали польські бандити і вистрілили в отця. Побачили, що він залитий кров'ю і доповіли владі, що виконали наказ. Однак, завдяки заступництву Богородиці, сталося чудо і о.Серафим вижив, хоч куля залишилася в серці. Згодом московські окупанти живцем спалили його в дерев'яному храмі с.Жабче біля Луцька. Свою смерть о.Серафим жертвував з любові до Бога і України заради єдності в нашому народі.

168. Яценків о.д-р.Роман (1901-1951) н. у Львові. Навчання – Рим, де одержав наукове звання доктора богослов'я і філософії. Свячення – 1925. Служив у с.Лів Миколаївського р-ну, згодом у м.Перемишляни. З 1944 був капеланом в УПА і написав звернення до Митр.А.Шептицького: «Вважаю за конечне організувати релігійну поміч – полевих духівників для УПА. Покірно прохаю відобрати готових на смерть, воші, коросту і невігоди духівників світських і монаших та передати до диспозиції штабу». Арешт 1947 московською владою і концтабір в Іркутській обл. Там і загинув.